

[Aksel Larsen.]

Hovedsagen er, at det overvældende Flerthal inden for Officerskorpset er rekruteret fra Overklassehold. Det giver en Skævhed i det hele, det bevirker, at Hæren af den brede Befolkning anses som Folkets Fjende, og det bevirker, at Hæren ikke er og ikke kan være loyal, heller ikke over for en demokratisk Regering.

I øvrigt har Forsvarsministeren i det væsentligste indskrænket sig til at referere min Tale, og han har gjort det temmelig illoyalt. Han har ikke gendrevet, hvad jeg har sagt, men han har nøjedes med at sige, at her er alle Rekorder slaaet. Det maa jo være, fordi Forsvarsministeren ikke føler Trang til at gaa ind paa de Betragtninger, jeg har fremsat, eller til at imødegaa dem.

Hele Forslaget, hele dets Udarbejdelse og hele den Aand, hvori Krigsministeriet ledes, bekræfter i Virkeligheden min Kritik af Hæren og min Kritik af Officerskorpset. Det er nu engang saadan, at hvad der udarbejdes fra Krigsministeriets Side, er udarbejdet af Officererne og er præget af deres Indstilling, og derfor bliver Hæren administreret ikke demokratisk, men ud fra Overklassesynspunkter. Jeg kan tage et Eksempel som ganske vist ikke er grelt: Den Omstændighed, at ved Hærloven af 1922 blev der indført en Officiantgruppe, Officianterne fik visse Rettigheder, og Korps- og Stabsofficianter kunde i Rang komme paa Højde med, jeg tror det var Premierløjtnanter og Løjtnanter. Dette blev, hvis jeg ikke tager meget fejl, afskaffet ved Hærloven af 1932. Siden den Tid eksisterer der kun i Kraft af kongelig Anordning Officianter. Rettighederne er ustandseligt blevet indskrænket, takket være den Omstændighed, at det er Officerer, der er Krigsministerens sagkyndige og Hjælpere ved Udarbejdelsen af forskellige Ting. Og naar som helst kan ved en ny kongelig Anordning Officianternes Rettigheder yderligere indskrænkes. Ja, men saadan er det altsaa fra oven af. Kan man da regne med, at det bliver stort bedre ned igennem?

Ministeren gav i sit Referat af mine Udtalelser Udtryk for, at den væsentligste Grund til, at jeg ikke vilde stemme for Forslagene, var deres militære Mangler. Nej, det er det min Sandten ikke! Jeg kan ganske vist ikke indse Nødvendigheden af at stemme for Forslag, der militært set er mangelfulde, ja, unyttige, jeg kan ikke indse Nødvendigheden af at kaste Penge ud til Ting, som ikke kan nytte, men det væsentlige for mig og for Arbejderne er dette, at Hæren ikke er demokratisk, og at den for Frem-

tiden bliver endnu mindre demokratisk end hidtil, fordi Officerskorpsets Sammensætning ikke ændres, fordi Mandskabet ikke faar Rettigheder, og fordi der kommer det tredje og nye til, nemlig at den almindelige Værnepligts Grundlag praktisk talt forlades. Om dette sidste sagde Ministeren meget lidt, da han havde Ordet her for sidste Gang, og han var heller ikke inde paa den Kritik mod den nye Form for frivillige Korps, jeg fremførte, og jeg tillader mig at tage denne Tavshed til Indtægt for mig selv.

Dette, de sociale Mangler ved Militæroreningen, er de væsentligste Indvendinger, vi Kommuniste har mod den, og lige gyldigt, hvor god eller daarlig den er eller maatte være militært set, vil vi stemme imod den, naar der ikke skaffes Afhjælpning paa disse Punkter. De militære Mangler er noget helt andet, men hele den mærkelige Maade, Ordningen er opbygget paa, hele den Aand, der synes at fremgaa af Udarbejdelsen: vi maa gøre et eller andet, men det behøver ikke at være effektivt, faar os ogsaa til at være yderst skeptiske over for den, for det synes heraf at fremgaa, at enten har man ikke Blikket aabent for, hvad det militært drejer sig om, og hvad et eventuelt Forsvar maa kunne bruges til, eller ogsaa har man Blikket aabent for dette, men har ikke det fornødne Mod eller de fornødne Evner til at drage Konsekvensen af sin Erkendelse af Sandheden.

Schmidt: Naar det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft mente at skulle tillægge min Erklæring saa stor Betydning, som han gjorde, saa kan jeg jo ikke have noget imod det, men naar det ærede Medlem udtalte Formodning om, at min Erklæring vel var afgivet i Forstaaelse med Tysklands Repræsentation eller i det mindste havde en officøs Karakter, saa maa jeg rigtignok sige, at det ærede Medlem maa tage til Takke med, at min Erklæring er af fuldkommen privat Karakter. Har den alligevel sin Betydning, saa har den det, for saa vidt som jeg mener at se Tingene ret, og for saa vidt som jeg har haft rig Lejlighed til gennem lange Tider at lære den tyske Opinion at kende.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Schrøder har Ordet for en kort Bemærkning.

Schrøder: Da jeg for et Par Timer siden forlangte Ordet for en kort Bemærkning, var det ikke for at blande mig ind